

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 112/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava I č. k. 54Nt/12/2023-91 zo 14. apríla 2025 a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Tos/48/2025 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. februára 2026 bez zastúpenia advokátom domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1, 48 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach označenými uzneseniami mestského a krajského súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 26. júla 2018 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 29. januára 2019 odsúdený za pokračovací zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona z časti v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 156 ods. 1 Trestného zákona. Za to mu bol

uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov v ústave so stredným stupňom stráženia.

3. Sťažovateľ podal v poradí druhý návrh na obnovenie konania vo svojej trestnej veci, ktorý odôvodnil tým, že vyšla najavo nová skutočnosť súdu skôr neznáma. Navrhoval vypočuť svedka [REDACTED], ktorého výsluch príslušníkmi Policajného zboru podľa názoru sťažovateľa poslúžil ako prostriedok zmarenia odvolacieho konania. Ďalej uviedol, že odvolací súd aj dovolací súd pochybili pri právnej kvalifikácii trestného činu. Navrhol pribratie znalca z odboru biológie, ktorý by prostredníctvom testu DNA preukázal, že skutok sťažovateľ nespáchal so zbraňou v ruke, a odhalil by, kto zbraň skutočne držal. Poukázal na to, že výpoveď spoluobžalovanej a následne odsúdenej [REDACTED] je nedôveryhodná, rozporná a nepravdivá a na základe tejto výpovede boli účelovo potvrdené výpovede a tvrdenia poškodených. Žiadal o odstránenie nedostatkov skutkového charakteru spočívajúcich najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené. Na ten účel navrhol výsluchy ďalších svedkov ([REDACTED]). Ďalším dôvodom na obnovu trestného konania v jeho veci mala byť skutočnosť, že v roku 2024 došlo k novelizácii Trestného zákona, na základe ktorej mal mestský súd prehodnotiť výrok o treste.

4. Napadnutým uznesením mestský súd návrh sťažovateľa ako nedôvodný zamietol. Zhodnotil možný význam navrhnutých dôkazov s ohľadom na závery dokazovania vykonaného v pôvodnom konaní a dospel k záveru, že tu nevznikla žiadna relevantná pochybnosť o tom, že v pôvodnom konaní došlo k takému skutkovému omylu, ktorého náprava by mohla odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste. Vzhľadom na zistený skutkový stav bolo domáhanie sa povolenia obnovy konania na základe tvrdení uvedených v návrhu nedôvodné a účelové. Pribratie znalca z odboru biológie, ktorý by prostredníctvom testu DNA odhalil, kto držal predmetnú zbraň v ruke, nebol relevantným návrhom a takisto relevantným návrhom neboli ani ďalšie návrhy na vypočutie svedkov, ktorí mali byť vo výkone trestu spolu so sťažovateľom a spoluobvinenou [REDACTED]. Ďalšie návrhy sťažovateľa sa týkali skutočností a dôkazov zistiteľných zo spisov a súd ich náležite v predchádzajúcom konaní vyhodnotil.

5. Proti uzneseniu mestského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej opäť uviedol argumenty predstreté mestskému súdu. Krajský súd namietaným uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol. Pripomenul, že v konaní o povolenie obnovy nedochádza k opätovnému prehodnocovaniu veci, ale ide o posúdenie, či nová skutočnosť, ak je daná, spôsobuje takú zmenu dôkaznej situácie, že by bolo potrebné obvineného spod obžaloby oslobodiť alebo uznať za vinného podľa miernejšieho ustanovenia zákona, prípadne mu uložiť miernejší trest. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého účelom je odstránenie nedostatkov v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, a to v prípadoch, keď príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia.

6. Krajský súd poukázal na to, že vina sťažovateľa bola jednoznačne preukázaná vykonaným dokazovaním minimálne v rozsahu usvedčujúcich poškodených – svedkov [REDACTED] a [REDACTED], resp. i odsúdenej [REDACTED]. Ani navrhované dôkazy by neznamenali zmenu jeho postavenia k priaznivejšiemu rozhodnutiu vo vzťahu k ustálenej vine sťažovateľa. Z navrhovaného výsluchu svedka [REDACTED], ktorého sťažovateľ spoznal vo výkone trestu odňatia slobody a ktorý bol podľa

sťažovateľa vypočúvaný „operatívami“ v roku 2018, nevyplývajú žiadne nové skutkové zistenia. Pokiaľ ide o posúdenie dôkazov v podobe navrhnutých svedkov [REDAKOVANÉ], ale i [REDAKOVANÉ], krajský súd uviedol, že by išlo o dôkazy z tzv. druhej ruky a v každom prípade by narážali nielen na výpovede poškodených – svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ale aj na výpoveď odsúdenej [REDAKOVANÉ] v pôvodnom konaní. K navrhovanému znaleckému dokazovaniu pribratím znalca na skúmanie DNA z potu na zbrani krajský súd uzavrel, že takéto skúmanie je s ohľadom na plynutie času technicky nevykonateľné, berúc zreteľ aj na možnú degradáciu DNA stopy na objekte, ktorý by mal byť znalecky skúmaný. Tento dôkaz by nebol ani spôsobilý k spochybneniu pôvodného rozhodnutia, pretože poškodený – svedok [REDAKOVANÉ], tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní vypovedal konštantne a nemenne, súd v pôvodnom konaní nemal pochybnosti o hodnovernosti a pravdivosti jeho výpovede, a to ani vo vzťahu k zbrani použitej sťažovateľom.

7. K návrhu sťažovateľa na prehodnotenie jemu uloženého trestu na základe novely Trestného zákona krajský súd pripomenul, že sťažovateľ bol uznaný za vinného na základe právnej úpravy platnej a účinnej v čase vydania odsudzujúceho rozhodnutia. Táto právna úprava však nebola označená ústavným súdom ako nesúladná s ústavou, čo je osobitným dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku. Vyslovenie nesúladu právneho predpisu s ústavou ústavným súdom nie je totožná právna skutočnosť ako novelizácia zákona zákonodarným zborom. Ide o odlišné procesy vykonávané odlišnými orgánmi štátu z odlišných dôvodov a s odlišnými právnymi následkami. V tejto súvislosti pripomenul, že obnova konania slúži na nápravu skutkových omylov a nápravu takého právneho stavu, ktorý bol kompetentnými orgánmi taxatívne vymedzenými v § 394 ods. 4 Trestného poriadku príslušným spôsobom označený ako nesúladný so štandardom ľudských práv a s ústavou.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza v podstate totožnú argumentáciu ako v konaní pred všeobecnými súdmi. Je presvedčený, že výsluchy ním uvádzaných osôb by zmenili celý skutkový stav veci, pretože ich svedecké výpovede by preukázali, že vyšetrovatelia vyvíjali nátlak na zadržané osoby a nedobrovoľne ich nútili k spolupráci, čo malo mať za následok ich krivú výpoveď. Týmto nezákonným postupom došlo k nesprávnej kvalifikácii skutku, z ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným a bol mu uložený trest odňatia slobody nezákonným spôsobom.

9. Všeobecné súdy sa nijakým spôsobom nevysporiadali s novými skutočnosťami a navrhnutými dôkazmi a iba formalisticky uviedli, že títo svedkovia nie sú podstatní pre ďalšie konanie a aj bez ich svedectva by v konaní nedošlo k inému rozhodnutiu. Tým malo dôjsť k porušeniu označených základných práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd

k preskúmaniu toho, či ústavná sťažnosť nie je oneskorená, zjavne neopodstatnená, resp. či ústavný súd má právomoc ju preskúmať, keďže jednou z podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutným predpokladom na to, aby ústavný súd mohol ustanoviť právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, je to, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením mestského súdu:

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... *ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Právomoc ústavného súdu je teda subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07).

12. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu mestského súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom (sťažnosťou), ktorý aj využil. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu mestského súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu:

13. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde možno podať ústavnú sťažnosť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

14. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi aj jeho obhajcovi doručené 8. decembra 2025. Ide teda o také rozhodnutie, vo vzťahu ku ktorému je ústavná sťažnosť podaná po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty. S ohľadom na uvedené bolo nevyhnutné podanú ústavnú sťažnosť odmietnuť pre oneskorené podanie podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

15. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pre ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tak tomu je aj v sťažovateľovom prípade, preto ústavný súd dospel k záveru, že neboli splnené

podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu